

הלכות הדף היומי

מסכת נזיר

תוכן

- א. הפילה אשתו אינו נזיר ... חזרה וילדה ה"ז נזיר.....1
- ב. הריני נזיר לכשיהיה לי בן והפילה אשתו והפריש קרבן וחזרה וילדה ... קדוש או לא קדוש מאי נ"מ לגיזתו ולעבוד בו תיקן.....1
- ג. הריני נזיר לכשיהא לי בן ושמע חבירו ואמר ועלי מהו אדיבוריה משמע או אנפיה משמע ... הריני נזיר לכשיהא לי בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו אנפשיה קאמר או דילמא ה"ק רחימנא לך כוותיך ... כל באנפיה כסיפא ליה מילתא.....3
- ד. הריני נזיר לכשיהא לפלוני בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו מי אמרינן שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא הכי קאמר ליה רחימנא ליה כוותיך תיבעי.....4
- ה. הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן משלים את שלו ואח"כ מונה את של בנו.....5
- ו. הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן מניה את שלו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו.....5
- ז. אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום.....5

דף יג.

א. הפילה אשתו אינו נזיר ... חזרה וילדה ה"ז נזיר

האומר¹ הריני נזיר כשיהיה לי בן, הפילה אשתו אינו נזיר², חזרה ונתעברה וילדה למרות שהוא מהריון אחר³, הרי זה נזיר⁴.

ב. הריני נזיר לכשיהיה לי בן והפילה אשתו והפריש קרבן

וחזרה וילדה ... קדוש או לא קדוש מאי נ"מ לגיזתו

ולעבוד בו תיקן

¹ רמב"ם הלכות נזירות פרק א הלכה יז

² דדילמא האי דהפילה לא הוה בן של קיימא שלא כלו לו חדשיו ולא נולד הוי וספק נזירות להקל כמבואר לעיל דף ת.

³ תוס' בסוגיין.

⁴ שהרי לא נהג נזירות מחמת הנפל, ועכשיו שילדה ולד של קיימא חלה נזירות. ר"ב במשנה שם פ"ב מ"ח

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת נזיר

האומר⁵ הריני נזיר כשיהיה לי בן, והפריש קרבן ואחר כך הפילה אשתו⁶ וחזרה וילדה, י"א שהרי הקרבנות ספק, ואסור בהקרבה, שיש לומר שמסתמא דעתו היה בהפרשה זו כשתלד בן זה שהוא מעוברת בו ולא על בן אחר, וא"כ אינו קדוש שהרי הפילה, ויש לומר שכונתו על כל בן שתלד, ואסורים בגיזה ועבודה. אך אם הפריש קרבן אחר שהפילה ודאי שכונתו על בן אחר שתלד ופשיטא שאסורין בגיזה ועבודה ואין מקום ספק.

וי"א שהאומר⁷ הריני נזיר כשיהיה לי בן, והפריש קרבן ואחר כך הפילה אשתו או הפריש אחר שהפילה אשתו⁸ וחזרה וילדה, הרי הקרבנות ספק מכיון שכל האומר הריני נזיר לכשיארע דבר פלוני, וקודם שאירע אותו דבר הפריש הקרבן ואח"כ אירע אותו הדבר, מצד אחד יש לומר שכיון שכבר אירע אותו הדבר חלה עליו קדושה משעה שהפרישו, וא"כ חלה עליו קדושה ואסור בגיזה ועבודה, ומצד שני כיון שהפרישו קודם שאירע אותו דבר שלא חלה עליו נזירות כלל, לא חלה עליו קדושה משעה שהפרישו, וא"כ לא חלה עליו קדושה כלל, וצריך לחזור ולהקדישו והרי זה כאילו לא אירע אותו דבר כלל. ומספק אסורין בגיזה ובעבודה.

וי"א⁹ שהאומר הריני נזיר אם יארע דבר פלוני וקודם שיארע אותו הדבר הפריש קרבן ואח"כ אירע אותו הדבר, פשיטא שחלה עליו קדושה כיון שכבר אירע אותו הדבר

⁵ רמב"ם שם פרק ט הלכה יג לפי מה שביארו במרכבת המשנה (העלמא) שם. אולם עיין ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן כח סעיף טו שפי' כשהפריש קרבן ואח"כ הפילה נדחה הקרבן ואסור להקריבו דה"ל נראה ונדחה דאינו חוזר ונראה כשילדה, או דאפשר לומר דזה לא מקרי דחוי דאף שהפילה הא יכולה לילד עוד ומותר להקריבו, אך כיון שנשאר בתיקו אסור להקריבו וצריך קרבנות אחרים ואלו הקרבנות עומדים בספק ואסורים בגיזה ועבודה מספק. אולם גם לדעתו הדין כמו שנכתב.

⁶ ובמשנה למלך שם הקשה לאיזו תכלית נקט והפילה אשתו דהא לפי צד זה הפלת אשתו אינו מעלה ומוריד כלל, ובפרט כפי דבריו דהפרשת הקרבן קדם להפלה. אולם עיין.

⁷ רמב"ם שם לפי מה שביארו המשנה למלך שם.

⁸ ועיין רדב"ז שכתב בדברי הרמב"ם שאין נפקא מינה בין הפריש קודם שהפילה ללאחר שהפילה ובין אם ילדה מאותו הריזון או מהריזון אחר, וע"כ הוא משום שהספק כמבואר. ובמשנה למלך שם הקשה לאיזו תכלית נקט והפילה אשתו דהא לפי צד זה הפלת אשתו אינו מעלה ומוריד כלל, ובפרט כפי דבריו דהפרשת הקרבן קדם להפלה. אולם עיין.

⁹ פשיטא דלא חיילא עליה נזירות כי אם לאחר שחזרה וילדה. אולם לדעת הרמב"ם הנ"ל קשה לאיזו תכלית נקט ר' אבא והפילה אשתו והכי הוה ליה למימר הריני נזיר לכשיהיה לי בן והפריש קרבן וילדה מהו שהרי מדברי רש"י משמע שצדדי הבעיא כך הם אם האומר הריני נזיר לכשיארע דבר פלוני וקודם שאירע אותו דבר הפריש הקרבן ואח"כ אירע אותו הדבר מהו מי אמרינן כיון שכבר אירע אותו הדבר חלה עליו קדושה משעה שהפרישו וא"כ חלה עליו קדושה ואסור בגיזה ועבודה או דלמא כיון שהפרישו קודם שאירע אותו דבר דלא חלה עליו נזירות כלל לא חלה עליו קדושה משעה שהפרישו וא"כ לא חלה עליו קדושה כלל ומבעי ליה למיהדר ולקדושי והוה ליה כאילו לא אירע אותו דבר כלל דפשיטא דלא חלה עליו קדושה כלל וא"כ הפלת אשתו אינו מעלה ומוריד לצדדים אלו. ואני סבור הייתי לומר פירוש אחר בצדדי הבעיא וכך יש להעמיס בדברי רש"י דלעולם פשיטא ליה לר' אבא דהאומר הריני נזיר אם יארע דבר פלוני וקודם שיארע אותו הדבר הפריש קרבן ואח"כ אירע אותו הדבר דפשיטא דחלה עליו קדושה כיון שכבר אירע אותו הדבר איגלאי מלתא למפרע שכדין היה הקרבן, והכא מאי דקא מבעיא ליה הוא משום דבשעה שהפילה הפריש הקרבן ואפשר שדעתו היה להפריש קרבן זה לפי שהיה סבור שיתחייב בנזירות בשביל ההפלה וא"כ הוה ליה ההפרשה

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

איגלאי מלתא למפרע שכדין היה הקרבן ולפיכך האומר הריני נוזר כשיהיה לי בן, והפריש קרבן וילדה או הפילה אשתו גם אם לא חזרה וילדה, הרי הקרבן ודאי קדוש. אולם אם הריני נוזר כשיהיה לי בן, והפריש קרבן כשהפילה אשתו וחזרה וילדה, הרי הקרבנות ספק שמא דעתו היה להפריש קרבן זה לפי שהיה סבור שיתחייב בנוזרות בשביל ההפלה וא"כ הוה ליה ההפרשה בטעות או דלמא לא הפרישו אלא על דעת שתחזור ותלד ויתחייב בנוזרות, וכיון שחזרה וילדה חלה עליו קדושה משעה ראשונה ואסור בגיזה ועבודה, ומספק אסור בגיזה ועבודה.

וי"א¹⁰ שהאומר הריני נוזר לכשיארע דבר פלוני וקודם שאירע אותו דבר הפריש הקרבן ואח"כ אירע אותו הדבר כיון שהפרישו קודם שאירע אותו דבר שלא חלה עליו נזירות כלל, לא חלה עליו קדושה משעה שהפרישו וא"כ לא חלה עליו קדושה כלל. וצריך לחזור ולהקדישו, ולפיכך האומר הריני נוזר כשיהיה לי בן, והפריש קרבן וילדה או הפילה אשתו, וחזרה ונתעברה וילדה, ודאי אינו קדוש¹¹. אולם אם הפריש קרבן והפילה אשתו וחזרה וילדה מאותו הריון עצמו ולד של קיימא, הרי הקרבנות ספק, מכיון שמצד אחד ישנה הוכחה גדולה מכך שזה בר קיימא שהנפל גם היה בר קיימא וכלו לו חדשיו שטפה אחת היא ונחלקה לשתיים הלכך חלה קדושה על קרבן שהפריש כשהפילה אף ששוב לא הקדיש אותם הבהמות, ומצד שני שמא מקצת הטיפה נקלטה מיד ומקצת הטפה לא נקלטה עד לאחר שני ימים או ביום ג' וההוא הוי נפל ואין אדם נוזר ומקדיש מספק, ולא חלה קדושה על הקרבן כלל מכח הפרשה ראשונה, ומספק אסורין בגיזה ובעבודה.

ג. הריני נוזר לכשיהא לי בן ושמע חבירו ואמר ועלי מהו

אדיבוריה משמע או אגופיה משמע ... הריני נוזר

לכשיהא לי בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו אנפשיה

בטעות ופשיטא דלא חלה עליו קדושה כלל, דהא קי"ל הקדש טעות לא הוי הקדש. או דלמא לא הפרישו אלא אדעתא שתחזור ותלד ויתחייב בנוזרות, וכיון שחזרה וילדה חלה עליו קדושה משעה ראשונה ואסור בגיזה ועבודה, א"כ דאף דנימא דדעתו בשעת ההפרשה היה לפי שהיה סבור שיתחייב בנוזרות בשביל ההפלה, מ"מ לא מיקרי הקדש בטעות כיון דסוף סוף נתחייב בנוזרות, וזה הפרישו בשביל מה שנדר ואמר הריני נוזר לכשיהיה לי בן והרי נתקיים נדרו והקדש טעות לא מיקרי אלא כגון מי שהפריש קרבן דסבור שהיה חייב ונמצא שלא היה חייב דהתם פשיטא שלא חל עליו הקדש כלל אבל המפריש קרבן בשביל שהיה סבור שהיה חייב בו עכשיו ונמצא שלא היה חייב כי אם לאחר זמן אפשר דהא לא מיקרי הקדש בטעות, ואפשר שצדדי הבעיא הם על זה האופן אי מיקרי הקדש בטעות או לא ובין הכי ובין הכי דייק לישניה דר' אבא דנקט והפילה אשתו דזה הוא עיקר הבעיא.

¹⁰ שימת התוס'

¹¹ אולם עיין במשנה למלך שם שאפשר לומר דלעולם דהתוס' מודים שהרי הוא קדוש וכאן שהפריש הקרבן בשעת ההפלה כסבור שהיה חייב בנוזרות בשביל ההפלה ואם לא חזרה וילדה מהריון זה ס"ל לתוס' דפשיטא דלא חל קדושה כלל משום דמי להקדש בטעות דלא חלה עליו קדושה כלל אבל כיון שחזרה וילדה מהריון זה איכא למימר מדהאי בר קיימא האי נמי בר קיימא.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

קאמר או דילמא ה"ק רחימנא לך כוותיד ... כל באנפיה נסיפא ליה מילתא

האומר הריני נזיר כשיהיה לי בן וחבירו אמר ועלי י"א¹² שדינו כאומר ואני בדלהלן, וי"א¹³ שאינו נזיר אלא כשיוולד לו עצמו בן.

האומר הריני נזיר כשיהיה לי בן וחבירו אמר ואני י"א¹⁴ שהרי חבירו נזיר מיד. וי"א¹⁵ שאינו נזיר מיד, אלא כשיוולד לחבירו בן מונה נזירות מספק שמא כונתו ואני בנזירות כשיהיה לו בן, וכשיוולד לו עצמו בן מונה נזירות נוספת שמא כונתו ואני בנזירות כשיוולד לי בן.

האומר¹⁶ לחבירו הריני נזיר כשיהיה לך בן¹⁷ ושמע חבירו ואמר ואני, אין זה נזיר, שלא נתכוון זה האחרון אלא לומר שאני אוהב שיהיה לך בן כמו זה שהרי הוא בוש ממנו¹⁸. וי"א¹⁹ כשיוולד לחבירו בן מונה נזירות מספק שמא כונתו ואני בנזירות כשיהיה לך בן, וכשיוולד לו עצמו בן מונה נזירות נוספת שמא כונתו ואני בנזירות כשיוולד לי הבן שעליו נדרת.

דף יג:

ד. הריני נזיר לכשיהא לפלוני בן ושמע חבירו ואמר ואני מהו מי אמרינו שלא בפניו אנפשיה קאמר או דילמא הכי קאמר ליה רחימנא ליה כוותיד תיבעי

¹² רדב"ז בדעת הרמב"ם

¹³ עיין משנה למלך שאפשר כן הוא דעת רש"י

¹⁴ רמב"ם שם פרק ב הלכה ה, ונראה שמפרש הריני נזיר כשיהיה לי בן ושמע חבירו ואמר ואני, אדיבוריה כלומר על מה שאמר כשיהיה לי בן ואינו נזיר עד שיהיה לו בן או אגופיה משמע כלומר לא קאי אכל דיבוריה אלא אגוף ועיקר דיבורו דהיינו לאמירתו הריני נזיר בלבד וא"כ הרי הוא נזיר מיד. ואע"ג דסלקא בתיקו ופסק רבינו בבעיי קמאי כמו האת"ל וכבר נודע שזו היא שיטתו ושיטת הגאונים. כס"מ שם

¹⁵ השנות הראב"ד שם

¹⁶ רמב"ם שם הלכה ו

¹⁷ כך גרס הרמב"ם בספק השני בגמ'

¹⁸ שספק הגמ' אנפשיה קאמר כלומר שהוא מתפס עצמו בנזירות כשיהיה בן לחבירו או דלמא אינו מתפס עצמו בנזירות כלל אלא ה"ק גם אני אוהבו ושמה בטובתו כמותך ואין כוונתי על נזירות כלל ומכיון דאמרי את"ל כל באנפיה כסיפא ליה מילתא כלומר ואין כוונתו לומר אלא שהוא אוהב אותנו, הלכה כאת"ל ואינו נזיר כלל. כסף משנה שם.

¹⁹ השנות הראב"ד שם ה

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

האומר²⁰ הריני נזיר כשיהיה לפלוני בן ושמע חבירו ואמר אני, הרי זה ספק שמא לא נתכוון אלא להיות נזיר כמותו או לומר שאני אוהב אותו כמותך, וספק נזירות להקל²¹. וי"א²² כשיוולד לאותו פלוני בן מונה נזירות מספק, שמא כונתו ואני אוהב אותו כמוך, וכשיוולד לו הריני נזיר, וכשיוולד לו עצמו בן מונה נזירות נוספת, שמא כונתו ואני הואיל ושללא בפניו על עצמו אמר כלומר כשיהיה לי בן.

ה. הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן משלים את שלו ואח"כ מונה את של בנו

האומר²³ הריני נזיר עכשיו ונזיר כשיהיה לי בן, והתחיל נזירות שלו ואחר כך נולד לו בן, משלים את שלו ומגלה, ואחר כך מונה את של בנו ומגלה, ואם לא התחיל למנות עד שנולד לו בן מקדים איזה מהם שירצה²⁴.

ו. הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו

אמר²⁵ הריני נזיר כשיהיה לי בן והריני נזיר כך וכך יום, והתחיל בנזירות שלו ואחר כך נולד לו בן, פוסק נזירות שלו ומונה את של בנו ואחר כך חוזר ומשלים את שלו ומגלה על שתיהן כאחד²⁶, והרי שתיהן כנזירות אחת.

ז. אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום

²⁰ רמב"ם שם הלכה ז

²¹ ובזו פסק להקל משום דתנן בפ"ד דמהרות (משנה י"ב) ספק נזירות מותר, כסף משנה שם

²² השגות הראב"ד שם ה

²³ רמב"ם שם פרק ד הלכה ג

²⁴ רדב"ז שם

²⁵ רמב"ם שם

²⁶ דאי מגלה לנזירות בנו לא מייתרי לי לנידול שיער לנזירות שלו דמתני' דסתם נזירות איירי דהיינו נזירות מועטת וא"כ כיון שהתחיל בנזירות ואח"כ פגע בנזירותו נזירות בנו ודאי דלא מייתרי לי, לח"מ מהתוס'

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

האומר²⁷ הריני נזיר לאחר עשרים יום, וחזר ואמר הריני נזיר מעתה מאה יום, מונה עשרים יום ופוסק ומתחיל למנות שלשים שהיא הנזירות שנדר לאחר עשרים שסתם נזירות שלושים יום, ואחר השלשים מגלה תגלחת טהרה ומביא קרבנותיו, וחוזר ומונה שמונים יום כדי להשלים המאה שנדר בסוף, ומגלה, ומביא קרבנותיו.

---

²⁷ רמב"ם שם הלכה ו